

Badische Landesbibliothek Karlsruhe

Digitale Sammlung der Badischen Landesbibliothek Karlsruhe

Consideratio status damnatorum, quod actiones ipsorum inprimis malas, concernit

Fecht, Johann

Durlaci, 1680

CVI.

[urn:nbn:de:bsz:31-122744](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:bsz:31-122744)

illa vacillent, quæ sub veri specie fallant, ad indubitam veritatem victoriam conciliandam, demonstramus.

CVI. Ad primum igitur argumentum respondemus, I. Sapientie liber Apocryphus, neque in quaestionibus fidei aut religionis ulla ejus est auctoritas, nisi sanctorum librorum testimonio fulciatur. II. Pœnitentia duplex est, vera, quæ est agnitio peccati & timor judicii Divini, ortus ex ipsius peccati sæditate, quod pœnitens idè detestatur, quia in se turpe est, & quia voluntati Divinæ congruit, ne peccemus; & talis pœnitentia in damnatos non cadit: vel spuria, quæ est detestatio peccati, orta tantummodo ex suppliciorum gravitate, conjuncta cum proposito peccandi, si tolleretur ab eo pœna; & hæc pœnitentia damnatis quidem competit, sed reipsâ peccatum est, voluntati quippe DEI adversa. Id quod III. agnoscit ipse Bonaventura, cum ad hoc argumentum ita respondet: *Ad illud, quod objicitur in contrarium, quod habent pœnitentiam, dicendum, quod verum est. Sed illa pœnitentia est stimulus pœnitentis, non correptio voluntatis.* (Ex Augustino, quem supra allegavimus, §. IV.) *Unde si daretur libertas peccandi omnino, ut separaretur omnino impunitas, dico, quod peccarent. Sed si deberent ita puniri, pro aliis, quæ facerent, sicut pro his, quæ fecerunt, nunquam vellent peccare.* Fallitur autem Bonaventura, cum existimat, salvari hac responsione peccatum damnatorum habituale, excludi autem actuale: nam actu pœnitere pœnitentiâ spuria & DEI voluntati refragante, est actu peccare; ut taceam aliis etiam peccatis actualibus contaminari infernales cives, de quibus subinde in præsentis tractatione agimus. IV. Pœnitentia medium est impetrandi gratiam & salutem, ad hanc unice vitam, ex liberrimâ DEI dispositione, adstrictum: in alterâ vitâ ex parte damnatorum gratiæ janua clauditur, neque pœnitentia, si vel maximè vera esset, DEO placeret: quemadmodum bene non ageret, ex beatis, qui in alterâ vitâ vel baptizari cuperet, vel credere, remissa sibi esse, propter meritum Christi, quibus tamen obnoxius non est, peccata, quorum mediocum effectus ad hanc unice spectant vitam. V. Pœnitentia damnatorum de commissis in præsentis vitâ criminibus, cum pertinaci peccandi voluntate in futurum, consistere potest. Contemuntur enim & agnoscunt stulticiam suam, quod præteritis hujus

vitæ peccatis tantos sibi cruciatus attraxerint : pergunt verò subinde peccare, quia vident, nihil sibi emolumenti ex pœnitentiâ illâ accedere, & præterea pœnarum atrocitate quotidie irritantur. Quam in rem VI. luculentissima addemus patrum suffragia. D. Cæc. Cyprianus, martyr, Serm. de Ascens. Chr. interprete Erasmo Roterodamo, p. 471. *Immortales miseri vivent inter incendia, & inconsumentibiles flammæ nudum corpus allambent. Ardebit purpuratus dives, nec erit, qui estuanti linguæ stillam aquæ infundat. In proprio adipe fricta libidines bullient & inter sartagine flammæas miserabilia corpora cremabuntur, & omni tormento atrocius desperatio damnatos affliget. Non miserebitur ultra DEUS, neque tunc audiet pœnitentes; sera erit illa confessio, & cum clausa fuerit janua, frustra carentes oleo acclamabunt exclusi. Nullum ibi refrigerium, nullum remedium: semel Christus descendit ad inferos, ulterius non descendet, non ultra videbunt DEUM in tenebris sigillati, irregressibilis erit illa sententia & immutabile iudicium, & stabit damnationis hujus immobile constitutum.* Jo. Chryostomus, Paræn. Prior. ad Theodorum lapsum, T. V. Op. p. 978. *Quamdiu hic sumus, etiamsi peccamus decies millies, semper erit spei locus, omnia dabit ablueri scelera dignam exhibentibus pœnitentiam. Ceterum, si quando hinc abierimus, nondum consecuti vehementissimam pœnitentiam, manebit nos quiddam acerbius. Redeamus itaq; ad frugem meliorem, moneo, dum hic degimus, & agnoscamus Dominum, sicut agnoscere fas est. Etenim non est, cur alibi speremus pœnitentiam, in inferno constituti, quo in loco pharmacum hoc infirmum est; hoc autem seculo, etiam in extremâ senectâ impositum, miram vim præ se fert. Dionysius Carthusianus, ad Sapient. V. Pœnitebunt se peccasse, non in quantum peccata sunt offensiva & inhonorativa DEI & sinceritati virtutum contraria, sed in quantum sunt eis tanta miseriæ causa: non ex zelo justitiæ, sed ex servili tantarum pœnarum timore & ex amore privato ac improbo sui, quo adversa refugient.*

CVII. Ad argumentum secundum respondemus, I. Patrum auctoritatem exiguum esse, ubi reclamation Scriptura. II. Paucioribus Patribus opponi posse plures, de quibus S. XLIX. Quibus nunc III. addimus Cyrillum Alexandrinum, lib. XIX. in Levit. Tom. I. p. 757. *Hoc est, quod nos Scripturæ hujus locus, paucis sermonibus comprehensus edocuit, ut sciamus, multo esse gravius, accipere peccatum & habere, ac secum ad inferna deferre, quam in præsentem pœnas dare commisi.*

IV.

IV. Verum
penarum à
num est, fer
patientiam
actualis,
bitualis. Sed
concedit B
S. IV. ampli
lior, actio
ationes tam
omni actio
trare possent
patet, suffic
CIX.
nihil appe
sum, sed n
sunt sub bo
est vitâ ju
II. conce
in damnati
magnitudin
attamen
aliter affic
impatiens
tem quidem
conspicere
illa bona in
gumenti p
bonum est
ctione vera
Si enim per
sit intelled
filiario &
quod, ref
ret apper
vit, qui in